

sistem u kome središnje, prvobitno ili transcedentalno označeno nikada nije aposlutno prisutno izvan sistema razlika.

Gde se i kako odvija ovo razsredišnje misli o strukturalnosti strukture? To odvajanje ne pripada nikome, već našoj epohi - savremenosti. Ako bi nekoga trebalo navesti onda je to, po Deridi, Ničeova kritika metafizike, Frojdova kritika svesti, i Hajdegerova kritika mišljenja bitka kao prisustva.

Derida kao primer destrukcije metafizike i očitovanja situacije savremenog mišljenja koje je na delu sa Levi-Strosom uzima pojam znaka. Zašto znak? Nije razlog samo u tome što Derida raspravlja o Levi-Strosu koji je pojmove moderne lingvistike preuzeo od Ferdinanda de Sossura i nastojao da ih primeni na analizu primitivnog društva i svesti, već što se ti pojmovi odnose na prethodno spomenuti jezik kao horizont unutar kojeg savremena filozofija nastoji da artikuliše stvarnost.

Par napomena kako bi smo mogli da pratimo Deridu. Ferdinand de Sossur je lingvista čija misao je značajna ne samo za nauku o jeziku, već posebno za strukturalizam i poststrukturalizam (ono što se uobičajeno zove posmoderna). Semiotika/semiologija je nauka o znakovima, o tome kako oni deluju i o načinu na koji se njima služimo. De Sossur razlikuje jezik i govor – jezik kao apstraktni sistem i govor kao konkretnu realizaciju datog sistema. Centralna ideja semiotike bazira se na ideji odnosa znaka i njegovog značenja. Kada kažemo reč - „stolica“ - možemo razlikovati: a) mentalnu impresiju ovoga znaka – zvuk koji u nama stvara b) apstraktni pojam – „stolstvo“. Dakle, kada govorimo o znaku nema nikakve reči o stolu samom koji je od drveta, metala ili čega god, tj. ne izlazimo napolje iz strukture znaka. Rečju, ni mentalna impresija, niti pojam, kada govorimo o strukturi znaka ne upućuju na stvarnost, na nekakav stvarni sto